

B E V O E G D H E I D S C O N F L I C T

Meteen na het arrest van de Raad van State volgt het arrest van het Hof van Cassatie
nr. C.02.0624.N van 10 juni 2005

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.229 van 4 november 2002
in de zaak A. 43.656/IX-1675.**

In zake : Guido WIJNEN,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGHE en F. VANDENDRIESSCHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

de Arrondissementskamer van Gerechtsdeurwaarders te
MECHELEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat bij het Hof van Cassatie R. BÜTZLER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
de Villegaslaan 33-34.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Guido WIJNEN op 11 januari 1991 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 oktober 1990 van de raad van de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders te Mechelen waarbij hem de tuchtstraf wordt opgelegd van "niet toelating tot de Raad van de Kamer gedurende drie jaar";

Gelet op het arrest nr. 90.237 van 16 oktober 2000 waarbij de debatten worden heropend en aan het Arbitragehof prejudiciële vragen worden gesteld;

Gelet op het arrest nr. 3/2002 van 9 januari 2002 van het Arbitragehof;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 1 maart 2002 die de neerlegging ter griffie van het aanvullend verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 oktober 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VANDENDRIESSCHE, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat K. EBRAERT, die loco advocaat bij het Hof van Cassatie R. BÜTZLER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de Raad van State niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen; dat de redenen daarvoor zijn : op het tijdstip dat de bestreden beslissing genomen werd dienden artikel 531 van het Gerechtelijk Wetboek -zoals geformuleerd vóór de wijziging ervan bij artikel 12 van de wet van 6 april 1992 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot het statuut van de gerechtsdeurwaarders- en artikel 610 van hetzelfde wetboek -zoals van toepassing vóór zijn wijziging bij de wetten van 4 en 25 mei 1999- samengelezen met artikel 1088 van hetzelfde wetboek -vóór zijn wijziging door de wet van 4 mei 1999- alsmede het toenmalige artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aldus geïnterpreteerd te worden dat ze de gerechtsdeurwaarder aan wie de raad van de arrondissementskamer een in artikel 531 van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde tuchtstraf oplegt, niet toestaan tegen die tuchtbeslissing een vernietigingsberoep in te stellen bij de Raad van State; dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld in zijn arrest nr. 80.682, van 7 juni 1999, dat die exceptie in principe gegrond is doch hij aan het Arbitragehof de prejudiciële vraag gesteld heeft of de voormelde wetsbepalingen, in de voormelde zin geïnterpreteerd, niet strijdig zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat het Arbitragehof in zijn hierboven aangehaalde arrest nr. 3/2002, van 9 januari 2002,

geoordeeld heeft dat de aangehaalde wetsbepalingen inderdaad de genoemde grondwetsbepalingen schenden;

Overwegende dat, nu uit het antwoord van het Arbitragehof volgt dat de voornoemde wetsbepalingen niet aldus kunnen worden toegepast dat zij de verzoeker een tweede onderzoek van zijn zaak ontzeggen, de vraag opnieuw rijst of de rechter tot wie de verzoeker zich moet wenden om dat tweede onderzoek te verrichten de Raad van State is;

Overwegende dat moet worden vastgesteld dat de wetgever het gebrek aan rechtsbescherming dat verzoeker aanklaagt inmiddels heeft verholpen, zij het zonder terugwerkende kracht; dat de wet van 6 april 1992 de mogelijkheid van een beroep heeft ingesteld bij de raad van beroep voor gerechtsdeurwaarders; dat, mede gelet op wat zowel de Raad van State als het Arbitragehof reeds hebben opgemerkt aangaande het duidelijk inzicht van de wetgever om alles wat het ambt van gerechtsdeurwaarder aangaat binnen de sfeer van de rechterlijke macht te houden en op de vaststelling dat hij met de wetswijziging van 6 april 1992 van dat inzicht niet is afgeweken, het de Raad van State niet toekomt een leemte in de wet op te vullen; dat de Raad van State niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier november 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.

Wij, ALBERT II, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, doen te weten

Het Hof van Cassatie,

zetelende te Brussel,

heeft het volgende arrest uitgesproken

In zake : C.02.0624.N

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. C.02.0624.N

WIJNEN Guido, gerechtsdeurwaarder, wonende en kantoor houdende te 2800 Mechelen, Louizastraat 27,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Ludovic De Gryse, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1060 Sint-Gillis, Henri Wafelaertsstraat 47-51, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan,

tegen

**ARRONDISSEMENTSKAMER VAN GERECHTSDEURWAARDERS
TE MECHELEN**, met zetel ten kantore van haar syndicus, mr. Guido Discart, te 2830 Willebroek, Nieuwstraat 8,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Huguette Geinger, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1000 Brussel, Quatre Brasstraat 6, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan.

10 JUNI 2005 C.02.0624.N/2

I. Bestreden uitspraak

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 4 november 2002 gewezen door de Raad van State, afdeling administratie.

II. Rechtspleging voor het Hof

Raadsheer Eric Dirix heeft verslag uitgebracht
Advocaat-generaal Guido Bresseleers heeft geconcludeerd.

III. Feiten

De feiten kunnen blijkens het arrest als volgt worden samengevat :

De eiser is in 1986 verzocht een proces-verbaal van vaststelling op te maken in het kader van een echtscheidingsprocedure. Hij werd ervan verdacht daarbij valsheid in geschrifte te hebben gepleegd, maar werd buiten vervolging gesteld.

In 1990 heeft de procureur des Konings het strafdossier overgezonden aan de Raad van de Arrondissementskamer van Gerechtsdeurwaarders te Mechelen, teneinde de zaak tuchtrechtelijk te onderzoeken. Die raad legde op 22 oktober 1990 de eiser een tuchtstraf op van-niet-toelating tot de raad van de kamer gedurende drie jaar.

Tegen die beslissing heeft de eiser op 11 januari 1991 een beroep tot vernietiging ingesteld bij de Raad van State, die bij arrest van 7 juni 1999 aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag heeft gesteld. Het Arbitragehof oordeelde echter dat de vraag niet diende te worden beantwoord omdat niet werd aangegeven met welke categorie van personen de gerechtsdeurwaarders op tuchtrechtelijk gebied werden vergeleken (arrest van 17 mei 2000).

Bij arrest van 16 oktober 2000 heeft de Raad van State de volgende, nieuwe prejudiciële vragen aan het Arbitragehof gesteld :

« 1. Worden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden door artikel 531 zoals geformuleerd vóór de wijziging ervan bij artikel 12 van de wet van 6 april 1992 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot het statuut van de gerechtsdeurwaarders, artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek samengelezen met artikel 1088 van het Gerechtelijk

10 JUNI 2005 C.02.0624.N/3

Wetboek en artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, in zoverre voormelde artikelen geïnterpreteerd worden in de zin dat ze de gerechtsdeurwaarder aan wie de raad van de arrondissementskamer een in artikel 531 van het Gerechtelijk Wetboek voorziene tuchtstraf oplegt, niet toestaan tegen die tuchtbeslissing een vernietigingsberoep in te stellen bij de Raad van State, dit in tegenstelling tot de meeste andere overheidsambtenaren die het voorwerp uitmaken van een gelijkaardige tuchtmaatregel en op grond van voormeld artikel 14 wel beschikken over de mogelijkheid hiertegen een vernietigingsberoep bij de Raad van State in te leiden ?

2. Worden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden door artikel 531 zoals geformuleerd vóór de wijziging ervan bij artikel 12 van de wet van 6 april 1992 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot het statuut van de gerechtsdeurwaarders, artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek samengelezen met artikel 1088 van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, in zoverre voormelde artikelen geïnterpreteerd worden in de zin dat ze de gerechtsdeurwaarder aan wie de raad van de arrondissementskamer een in artikel 531 van het Gerechtelijk Wetboek voorziene tuchtstraf oplegt, niet toestaan tegen die beslissing, een vernietigingsberoep in te stellen bij de Raad van State, dit in tegenstelling tot de meeste andere beoefenaars van gereguleerde vrije beroepen die op grond van dit artikel 14 wel over een vernietigingsberoep beschikken tegen de eenzijdige overheidsbeslissingen die hun belangen ongunstig raken T'

In het arrest van 9 januari 2002 oordeelt het Arbitragehof dat de artikelen 531 en 610 van het Gerechtelijk Wetboek (oud), in samenhang gelezen met artikel 1088 van het Gerechtelijk Wetboek zoals destijds van kracht, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden.

Het thans bestreden arrest van de Raad van State, gewezen op 4 november 2002, oordeelt dat de Raad niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen.

IV. Middel

Eiser voert in zijn verzoekschrift een middel aan

Geschonden wettelijke bepalingen

- de artikelen 149 en 160 van de Grondwet ;

artikel 28 van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof ;

- de artikelen 7, 14 en 28 van de bij koninklijk besluit van 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Aangevochten beslissing

Het bestreden arrest verwerpt het verzoek tot vernietiging en verklaart de Raad van State onbevoegd om van dit verzoek kennis te nemen op basis van de volgende redenen

"Overwegende dat moet worden vastgesteld dat-de wetgever het-gebrek aan rechtsbescherming dat verzoeker aanklaagt inmiddels heeft verholpen, zij het zonder terugwerkende kracht ; dat de wet van 6 april 1992 de mogelijkheid van een beroep heeft ingesteld bij de raad van beroep voor gerechtsdeurwaarders ; dat, mede gelet op wat zowel de Raad van State als het Arbitragehof reeds hebben opgemerkt aangaande het duidelijk inzicht van de wetgever om alles wat het ambt van gerechtsdeurwaarder aangaat binnen de sfeer van de rechterlijke macht te houden en op de vaststelling dat hij niet de wetswijziging van 6 april 1992 van dat inzicht niet is afgeweken, het de Raad van State niet toekomt een leemte in de wet op te vullen ; dat de Raad van State niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen "

Grieven

1. Eerste onderdeel

De Raad van State miskent de verplichting die voortvloeit uit artikel 28 van de Bijzondere Wet op het Arbitragehof om wettelijke bepalingen die het Arbitragehof strijdig heeft bevonden met het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel in de zaak waarin de prejudiciële vraag is gesteld niet toe

te passen en verwerpt ten onrechte de bevoegdheid die de Raad van State toekomt overeenkomstig de artikelen 160 van de Grondwet en 7, 14, § 1, en 28 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

2. Tweede onderdeel

Schending van de artikelen 149 van de Grondwet en 28 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De Raad van State miskent in het bestreden arrest de motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet door niet te motiveren waarom de bepalingen die het Arbitragehof in zijn arrest van 9 juni 2002 strijdig heeft bevonden met de Grondwet niet buiten toepassing moesten worden verklaard en door niet te antwoorden op de door eiser voor de Raad van State ingeroepen artikelen.

Artikel 149 van de Grondwet legt elke rechter de verplichting op om zijn uitspraak met redenen te omkleden (Cass., 9 oktober 1959, A. C., 1960, 115). Krachtens artikel 28 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State dient elk arrest niet redenen te zijn omkleed. Specifiek voor wat betwistingen ter zake de bevoegdheid van een rechtscollege betreft, veronderstelt die motiveringsplicht dat de rechter die zijn bevoegdheid afwijst, antwoordt op de middelen die door de eisende of verzoekende partij werden aangevoerd om de bevoegdheid van die rechter te bepleiten.

In casu werd door eiser in de laatste memorie voor de Raad van State (pp. 2 en 3) uitgebreid geargumenteed waarom de Raad van State zich in deze zaak op grond van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bevoegd moest verklaren. Ter zake werd met name gewezen op het feit dat de wettelijke bepalingen die deze bevoegdheid konden uitsluiten ingevolge het arrest van het Arbitragehof van 9 januari 2002 buiten toepassing moesten worden gelaten en derhalve niets aan de bevoegdheid van de Raad van State in de weg stond.

In het bestreden arrest heeft de Raad van State op geen enkele wijze op die middelen geantwoord. Het is derhalve niet regelmatig gemotiveerd (schending van de ingeroepen wetsbepaling). Minstens zijn de overwegingen

van voormeld arrest van de Raad van State dermate vaag en onduidelijk dat ze het Hof niet in staat stellen de redenen van de beslissing te bepalen en de wettigheid ervan te beoordelen. Het bestreden arrest is derhalve niet regelmatig gemotiveerd (Cass., 7 december 2001, C. 99.0442.F).

V. Beslissing van het Hof

1. Eerste onderdeel

Overwegende dat, luidens artikel 28 van de Bijzondere Wet op het Arbitragehof, het rechtscollege dat de prejudiciële vraag heeft gesteld, evenals elk ander rechtscollege dat in dezelfde zaak uitspraak doet, voor de oplossing van het geschil naar aanleiding waarvan de in artikel 26 bedoelde vragen zijn gesteld, zich moeten voegen naar het arrest van het Arbitragehof ;

Overwegende dat dit inhoudt dat het rechtscollege, dat in dezelfde zaak uitspraak doet, de betrokken artikelen buiten toepassing laat in de interpretatie waarin zij strijdig werden bevonden met de artikelen vernoemd in artikel 26, § 1, van de Bijzondere Wet op het Arbitragehof ;

Overwegende dat het Arbitragehof overweegt dat

1. het ook constateert dat de tuchtregeling van de gerechtsdeurwaarders deel uitmaakt van een bredere regeling in het Gerechtelijk Wetboek inzake de rechterlijke macht, waarbij de tuchtregeling ofwel aan een eigen beroepsorgaan ofwel aan de rechterlijke macht is opgedragen ;

2. de wet van 6 april 1992 het gebrek aan beroepsmogelijkheid overigens heeft verholpen door de invoeging van een nieuwe regeling in het Gerechtelijk Wetboek waarbij eigen beroepsorganen werden opgericht ;

3. dat niet blijkt dat het tot een andere lezing van de betrokken bepalingen zou kunnen komen dan die welke aangegeven is in de verwijzingsbeslissing ;

Dat het Arbitragehof vervolgens zegt voor recht dat artikel 531 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals van toepassing voor de wijziging door de wet van 6 april 1992, en artikel 610 van hetzelfde wetboek, zoals van toepassing voor de wijziging door de wetten van 4 en 25 mei 1999, in samenhang gelezen met

10 JUNI 2005C.02.0624.N/7

artikel 1088 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals van toepassing voor de wijziging door de wet van 4 mei 1999, in die zin geïnterpreteerd dat alleen de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie, op voorschrift van de Minister van Justitie, een vordering tot nietigverklaring bij het Hof van Cassatie kon instellen tegen een door de raad van de arrondissementskamer aan een gerechtsdeurwaarder opgelegde tuchtstraf, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden ;

Overwegende dat de Raad van State heeft geoordeeld dat mede gelet op wat zowel de Raad van State als het Arbitragehof reeds hebben opgemerkt aangaande het duidelijk inzicht van de wetgever om alles wat het ambt van gerechtsdeurwaarder aangaat binnen de sfeer van de rechterlijke macht te houden en op de vaststelling dat hij met de wetswijziging van 6 april 1992 van dat inzicht niet is afgeweken, het de Raad van State niet toekomt een leemte in de wet op de vullen en dat de Raad niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen ;

Dat, door zodoende te oordelen, de Raad van State aan deze bepalingen geen toepassing heeft- gegeven die ingaat tegen de motieven en het dictum van het arrest van het Arbitragehof van 9 januari 2002 en zodoende zich heeft gevoegd naar dit arrest ;

Dat het onderdeel niet kan worden aangenomen ;

2. Tweede onderdeel

Overwegende, enerzijds, dat artikel 149 van de Grondwet niet toepasselijk is op de arresten van de Raad van State ;

Overwegende anderzijds dat wanneer het Hof, krachtens artikel 33 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en artikel 609, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek, uitspraak doet over een voorziening in cassatie tegen een arrest waarbij de afdeling administratie van de Raad van State oordeelt over een exceptie van onbevoegdheid het de redenen toetst op grond waarvan de Raad op die exceptie afwijzend heeft beschikt of geweigerd heeft van de zaak kennis te nemen ;

Dat de motivering van het bestreden arrest van de Raad van State het Hof moet toelaten de controle uit te oefenen die voormeld artikel 33 opdraagt ;

dat, gelet op de beperkte bevoegdheid van het Hof in het kader van dit artikel, zijn toezicht zich niettemin niet uitstrekt tot de regelmatige toepassing van artikel 28 van de voormelde gecoördineerde wetten ;

Overwegende dat het onderdeel, dat het arrest verwijt onregelmatig te zijn gemotiveerd, in dit verband uitsluitend schending aanvoert van de artikelen 149 van de Grondwet en 28 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, maar niet van artikel 33 van deze wetten ;

Dat het onderdeel niet ontvankelijk is ;

**OM DIE REDENEN,
HET HOF,**

Verwerpt. de voorziening ;

Veroordeelt eiser in de kosten.

De kosten begroot op de som van zeshonderd en twee euro elf cent jegens de eisende partij en op de som van tweehonderd negenentwintig euro drieënveertig cent jegens de verwerende partij.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, verenigde kamers, te Brussel, door voorzitter Ivan Verougstraete, afdelingsvoorzitters Claude Parmentier, Robert Boes en Ernest Waûters, de raadsheren Greta Bourgeois, Christian Storck, Frédéric Close, Ghislain Londers, Eric Dirix, Didier Batselé en Albert Fettweis, en in openbare terechtzitting van tien juni tweeduizend en vijf uitgesproken door voorzitter Ivan Verougstraete, in aanwezigheid van advocaat-generaal Guido Bresseleers, met bijstand van hoofdgriffier Etienne Sluys.